

Arrest

nr. 242 788 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : R. U. (..)

voornaam : R. Y. (..)

geboortedatum : 07.11.1995

geboorteplaats : Caracas

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/03/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/02/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26/02/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- schending van de artikelen 7 en 74/17, § 1 (non- refoulementsbeginself) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) en 13 (effectief beroep) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;*
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht zoals neergelegd in het artikel 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 en van de zorgvuldigheidsplicht ;*

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20) .

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17).

Artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd incorporeert onder andere EHRM 17

december 1996 in zake Ahmed vs. Austria en EHRM 7 juli 1989 in zake Soering (Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C, 303/02)) luidt:

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Artikel 74/17, § 1 (non-refoulementsbeginstel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginstel.

[...]

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

(...)

Verwerende partij diende vanuit haar wettelijke opdracht en ingevolge de positieve verplichtingen die op haar rusten ingevolge de meer voordelige internationale bepalingen die verzoekende partij beschermen na te gaan of in de periode tussen het arrest van uw Raad van 30 januari 2020 en haar bestreden beslissing de omstandigheden niet dermate waren gewijzigd dat haar beslissing tot de schending van het verbod op refoulement zou leiden minstens diende verzoekende partij te horen voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt of kan schaden.

Vóór de bestreden beslissing werd genomen heeft de Wereldgezondheidsorganisatie meegedeeld dat Covid-19 een pandemie is die 114 landen treft en waarmee rekening moet worden gehouden (zie stuk nr. 3).

Specifiek met betrekking tot Venezuela staat vast dat deze pandemie in het gedurende tien jaar medisch verzwakte land dat zo al leidde tot hogere sterftecijfers (zie stuk nr. 5) lelijk zal huishouden in dergelijke mate dat elke beslissing om verzoekende partij terug naar Venezuela te sturen neerkomt op onmenselijke behandelingen minstens haar eenmaal teruggekeerd in haar land van herkomst blootstelt aan mensonterende omstandigheden. Venezuela ontbreekt aan water, zeep en elektriciteit en telt slechts 84 (ntensive)C(are)U(nits) ziekenhuisbedden op een bevolking van ruim 30 miljoen inwoners (zie stuk nr. 5). Venezuela is daarmee op het ogenblik onmogelijk bij machte om Venezolaanse onderdanen tegen de pandemie te beschermen.

Er bestaat op het ogenblik geen vaccin tegen Covid-19.

Verwerende partij heeft ondertussen zelf tot het schrappen van alle vluchten besloten hetgeen het Hof van Beroep te Luik deed oordelen dat elke opsluiting met het oog op terugbrenging of repatriëring onredelijk is (zie stuk nr. 4). A fortiori is elke terugbrenging of repatriëring onredelijk.

Verwerende partij kon onmogelijk redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen minstens had moeten en kunnen voorzien dat terugbrenging of repatriëring naar Venezuela wiens medisch verzorgingssysteem is gecrasht en zonder het bestaan van een vaccin tegen Covid-19 niet mogelijk zou zijn zonder schending van het non-refoulementbeginstel.

Uit de tekst van de bestreden beslissing zoals geciteerd blijkt dat verwerende geen enkele overweging te zake heeft gemaakt.

Horen betekent minstens dat verwerende partij aan verzoekende partij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid biedt om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980) .

Zoals verzoekende partij haar motieven thans documenteert had zij dezelfde relevante elementen kunnen aanbrengen indien zij was gehoord.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing zonder gehoor noodzakelijk maken.

Door geen gehoor te verlenen of enig onderzoek te voeren daarinbegrepen minstens de gelegenheid te geven om de nodige bewijsstukken in tegenspraak te laten voorleggen ter voldoening van de voorwaarden van artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 te voeren schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur. Indien verzoekende partij was gehoord dan had zij de hoger besproken ontwikkelingen die zij documenteert kunnen voorleggen en kunnen beargumenteren.

Schending van de hoorplicht en artikel 62, §1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Schending van de ingeroepen middelen.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing kunnen in de context van besproken ontwikkelingen op zich niet volstaan o de bestreden beslissing te schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement en de zorgvuldigheidsplicht.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking onthouden (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu worden in de bestreden akte duidelijk de juridische en de feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn toegelaten. Meer specifiek wordt geduid dat verzoekende partij het land binnenkwam op 26 februari 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Tevens wordt erop gewezen dat haar verzoek om internationale bescherming werd verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2019 en dat op 24 februari 2020 de Raad het beroep hiertegen verworpen heeft. Verzoekende partij betwist dit niet. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht.

Waar verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad bekijkt het middel dan ook verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij wijst op de mededeling van de Wereldgezondheidsorganisatie vóór het nemen van de bestreden beslissing dat Covid-19 een pandemie is en 114 landen treft. Zij meent dat de verwerende partij met deze mededeling geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is genomen op 12 maart 2020 terwijl de eerste maatregelen door de regering in het kader van deze pandemie pas op latere datum zijn genomen. De verwerende partij kon er aldus geen rekening mee houden op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij wijst op haar medisch verzwakte land waardoor het sterftecijfer zo al hoger ligt. Haar terugsturen komt neer op een onmenselijke behandeling of stelt haar minstens bloot aan een mensonterende omstandigheid. Venezuela telt slechts 84 'intensive care units' op een bevolking van ruim 30 miljoen inwoners. Venezuela is daarom niet bij machte haar onderdanen te beschermen tegen de pandemie. Verzoekende partij meent dat haar terugbrengen of repatriëren een schending betekent van het non-refoulementbeginsel. Verzoekende partij is niet gehoord hierover alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 12 maart 2020 een onderzoek conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft uitgevoerd. In de synthesesnota wordt het volgende geoordeeld:

“Hoger belang van het kind: betrokkene verklaart in België te zijn met zijn partner (feitelijk samenwonend in het land van herkomst) en hun minderjarig kind (in België geboren). Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven.

Gezins- en familieleven: betrokkene verklaart in België te zijn met haar partner (feitelijk samenwonend in het land van herkomst) en hun minderjarig kind (in België geboren). Zij zijn allen het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart dat zijn moeder, zus en broer in Spanje verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

Gezondheidstoestand: Betrokkene maakt geen melding van medische problemen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbesluit is maar een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). In deze bepaling wordt een terugkeerbesluit gedefinieerd als volgt: *“de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”*. Er is dus geen sprake van een uitzetting of terugleiding van verzoekende partij waarvan het geschonden geachte artikel 74/17 van de vreemdelingenwet gewag maakt. Artikel 19 van het Handvest heeft betrekking op de bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering. De bestreden beslissing behelst geen dergelijke maatregelen.

Verder blijkt uit de synthesesnota dat er weldegelijk rekening is gehouden met de elementen die ze kon opwerpen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met name haar gezinsleven, het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand. Waar zij thans verwijst naar de pandemie wordt herhaald dat op 12 maart 2020 nog geen maatregelen waren genomen en deze ook niet konden worden voorzien door de verwerende partij. Bovendien heeft de Covid-19-pandemie de hele wereld getroffen. De maatregelen die genomen zijn in het kader van de pandemie hebben niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onwettig is genomen, te meer nu verzoekende partij niet betwist dat ze illegaal op het grondgebied verblijft. Verder wijst de Raad erop dat de maatregelen die genomen werden om de

verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken van tijdelijke aard zijn. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België was ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken – een terugkeer naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit heeft, beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is.

Daarnaast toont verzoekende partij niet aan dat zij of haar gezin medische problemen heeft of medisch kwetsbaar is. Evenmin toont zij aan dat de Venezolaanse regering de coronacrisis niet onder controle zou hebben of de pandemie niet de baas kan. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer concrete problemen kan ondervinden ten gevolge van de pandemie in haar land van herkomst.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien verzoekende partij zou kunnen aantonen dat zij omwille van de Covid-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het haar vrij om met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”* - een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen.

Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, niet aannemelijk dat indien zij was gehoord geweest voor het treffen van de bestreden beslissing, zij argumenten had kunnen aanbrengen die van invloed zouden kunnen geweest zijn op de bestreden beslissing.

2.3. De schending van de door de verzoekende partij op ontvankelijke wijze aangehaalde bepalingen en beginselen is niet gegrond. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER